

at udtale mig lidt mere om Forslagets Tankegang, som synes endnu ikke at være rigtig opfattet — naturligvis er Feilen i saa Fald min — vil jeg begynde med at sige til det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds (Berg), at jeg ikke tror at have udtalt mig skarpt imod ham. Det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 1ste Valgkreds (Thomsen) betegnede min Udtalelse som mildt bebreidende. Man ser, hvorledes en Udtalelse kan opfattes paa forskjellig Maade. Det har hverken været min Mening at udtale mig skarpt eller at ville bebreide, eller mildt bebreide, jeg anser mig ikke for beføiet til at rette Bebrejdelser. Men jeg har lige over for det ærede Medlem for Veile Amts 2den Valgkreds udtalt, hvad der er min Opfattelse, og jeg har lige overfor det ærede Medlem fundet det rigtigt at imødegaa de Udtalelser, som forekom mig ikke at være rigtige. Naar det ærede Medlem derhos i Dag, hvis jeg ikke har hørt urigtigt, priste mig, fordi jeg ikke havde haanet hans Jølelser, da vil jeg sige, at jeg ikke fortjener den allermindste Pris derfor. Efter min Formening vilde det være i højste Grad forkasteligt, om man nogenstunde haanede en Andens virkelige Jølelser, og jeg tror aldrig at have gjort mig skyldig i noget Saadant. Jeg anser det i alt Fald for at være en stor Synd, og det ærede Medlems Jølelser kunde det ikke falde mig ind at haane, fordi jeg spoler mig overbevidst om, at hvad han udtaler, virkelig er hans Hjertens Mening og hans fulde Overbevisning. Naar det ærede Medlem har udtalt sig paa lignende Maade lige overfor mig, finder jeg mig saaledes opfordret til at gjengive ham denne hans Velsigelse. Jeg paaskjønner da ogsaa den Moderation, med hvilken han udtalte sig med Hensyn til Enkelthederne i Forslaget. Jeg vil ikke anse det for rigtigt i dette Dødsstik at komme dybere ind paa Detailbestemmelserne; kun skal jeg bemærke, at naar man har ment, at der fremkommer nogen Modsigelse mellem Grundlovens § 49 første Stykke og det nye Stykke, som mit Forslag gaar ud paa at tilføie, tror jeg ikke, det er rigtigt. Selvfølgelig er det ikke undgaaet min Opmærksomhed, at mit Forslag vilde føre til den grundvæsentlige Forandring, at for Fremtiden vilde det, at man ikke bliver færdig med Finantsloven, eller at denne forkastes, ikke afgive nogen Hindring for, at Statterne opkræves efter de bestaaende Skattelove, medens Grundlovens § 49 foreskriver noget Andet. Men jeg maa gjøre opmærksom paa, at mit andet Stykke omfatter ikke alle Tilfælde og gjør ikke § 49 første Stykke i og for sig unødvendig eller oversflødig. Det andet Stykke

af Paragrafen efter mit Forslag gaar nemlig ud paa, at Statterne skulle kunne opkræves efter de bestaaende Love, naar et af Regjeringen forelagt Finantslovsforslag ikke maatte blive vedtaget i rette Tid. Men der bliver jo et Tilfælde tilbage, som man maaske vil sige er et høist mærkværdigt Tilfælde at tænke sig, men jeg kan ikke Andet end gjøre den Bemærkning, at efterhaanden lærer man dog, at der maaske ikke er den Ting, uden at man bør tænke sig den som mulig. Der bliver nemlig det Tilfælde tilbage, at der en Gang kom en Regjering, der overhovedet forsømte sin Pligt med at forelægge Finantsloven. I dette Tilfælde vil efter mit Forslag Grundlovens § 49 blive staaende uforandret. Det vilde efter min Mening være et saadant Brud fra Regjeringens Side paa den hele bestaaende statsretlige Tilstand, at det i saa Fald kunde være naturligt og be- rettiget lige over for en saadan Udfærd at beholde Reglen i Grundlovens § 49. Ei heller anser jeg det for at være urigtigt at beholde i første Stykke af § 49 den almindelige Sætning, som tjener til at karakterisere Finantslovens Betydning, at den er en almindelig Regel for alle Indtægters og Udgifter's Afholdelse, og den Omstændighed, at der kan komme Tilfælde, hvor der gjøres Undtagelse fra denne Regel, synes mig ikke at kunne føre til, at man skulde ubelade den Sætning, hvori denne almindelige karakteriserende Bestemmelse er indeholdt. Hvad Texten i Forslaget til § 49 angaar, da gjorde det ærede Medlem en Bemærkning, som blev tiltraadt af den hvidterede Finantsminister, den nemlig, at i Virkeligheden var det et Slags Normalbudget, som mit Forslag gik ud paa at indføre, men at det vilde være bedre og klarere at flaa ind paa den Vej, der fandtes i Rigsraadsloven, nemlig at lade det være et ved Lov bestemt Normalbudget, som blev Kettefnoeren i Tilfælde af, at Finantsloven ikke kom i Stand eller ikke kom i Stand i rette Tid. Jeg har ikke villet gaa denne Vej, idet jeg har troet, at et Normalbudget vilde vække mere Modstand end den Ordning, jeg har bragt i Forslag, og jeg har overalt søgt at stille mig praktisk saaledes, at jeg kunde tænke mig Muligheden eller Sandsynligheden af, at Sagen kunde gennemføres. Jeg har troet, at man overhovedet var imod et Normalbudget, og jeg vil for mit eget Vedkommende sige, at det forekommer mig, at min Ordning virkelig ogsaa er at foretrække for et Normalbudget. Der er mulig den væsentlige Forskjel mellem et Normalbudget fastsat ved Lov, og den Ordning, jeg har foreslaet, at medens denne paa den ene Side